Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 126228/933

No. 71 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Clopotul din pădurea misterioasă

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Cărți apărute

în editura ziarului „Universul"

	Lei
Almananul rev. „Universul Copiilor" pe 1931, 1932, 1933 și 1934	25
Calendarul ziarului „Universul" pe 1931, 1932, 1933 și 1934	40
In alte țări, de **M. Beza**	60
Pe Argeșel, de **I. Botez**	30
Trecute vieți de doamne și domnițe, de **C. Gane**	180
Din viața familiei I. C. Brătianu de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii și amintiri, de **A. Tuchilan**	40
Dobrogea, de **Romulus Seișeanu**	50
Domnișoara Celina, de **I. Grecuțescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margherite Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca. de **Pr. I. Mihalcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale in România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri și de mâine. de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don Jose**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Țării Mele, de **M. Negru** și **I. Iassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Telega**	20
La Ureche, de **N. Kirițescu** și **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului și băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. înfrângerea prostituției, de **R. Anselme**	10
Niță Pitpalac cu Famelia in Europa, de **C. Cosco**	30
Niță Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Țuguilă, volumul I, de **M. Negru**	8
„ „ „ „ II, de „ „	8
„ „ „ „ III, de „ „	10
Povești pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului șiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de **Ion Inculeț**	30
Tainile Labirinului, trad. **Vivalda**	30
Vieții Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

CLOPOTUL DIN PĂDUREA MISTERIOASĂ

CAPITOLUL I

Clopotul misterios

După trei luni dela plecarea lor din Punta-Arenas, găsim pe cei trei cercetași pe o pirogă care scoboară cursul Amazonului în nordul Braziliei.

Marius, care își amintea de aventurile avute odinioară prin aceste ținuturi, dorea să se înapoeze spre a-și satisface o veche curiozitate în chestia unui clopot care se auzea sunând lugubru o noapte întreagă, în plină pădure virgină.

La Bahia, întrebând în dreapta și în stânga, putuse afla că prin acele locuri fusese de mult o mânăstire, acum în ruine, din care nu mai rămăsese decât clopotul, atârnat de o cracă groasă de pom.

Dar cine îl suna, făcând să creadă pe naivii și superstițioșii indigeni, ba chiar și pe albi, că e marele spirit rău, chinuitorul sărmanilor indieni?

Mister !

Marius își pusese în cap să-l deslege.

Urmând malurile ajunseseră în locul unde Marius își reamintea foarte bine că se opriseră, după ce scăpase înot de pe vaporul piratului Quiroza.

Aci fluviul făcea o cotitură largă, și peisajul era caracteristic.

Nu mai erau conduși de Huec, dar cercetașii luaseră la Bahia pe un alt indian, Riao, bun cunoscător al locurilor.

Iată dar pe cei trei tineri cu Zomba și Riao și câinele Filip care îi urmase în toată America de Sud, debarcând acolo unde fluviul făcea o cotitură.

Jean Bart cu lopata care îi servea de cârmă, făcea un semi-cerc cu piroga, vârându-i botul într'un banc de nisip.

In primul rând, mica trupă se ocupă de masă. Uciseră câte-va păsări pe care le fripseră.

După o scurtă odihnă și o bună pipă, Marius propuse să se meargă în căutarea arborelui care îl adăpostise pe el și arancan în noaptea faimoasă.

Era un capiruna pe care Riao îl știa tocmai pentru particularitatea sa de a fi gol și în care se refugiase și el odată, urmărit de niște fiare.

Il găsiră după scurt timp și Marius se orientă spre a-și aminti de unde veniseră sunetele clopotului.

Trebuiră să urmeze un strâmt drum strâns între arbori groși, prinși între liane.

In lumina atenuată care filtra printre ramuri nu se vedea decât zidul trunchirilor și potecile făcute de fiarele care se duceau să bea apă la fluviu.

Poteca dădu deodată într'o mică poiană.

In mijloc, printre rămășițele unei vechii construcții, se văzu un copac uriaș de o ramură a căruia atârna clopotul obiect al atâtor legende.

Era mare, ruginit și părea foarte vechiu.

Zomba și Riao, două ființe primitive și superstițioase, uitându-se la el simțeau cum li se topesc temerile.

— Riao — întrebă Marus, — de cât timp zici că sună noaptea, clopotul acesta?

— Sună totdeauna! Tatăl meu spunea că a sunat mereu.

Marius reluă:

— Odinioară erau aci misionari spanioli, apoi s'au prăpădit și nu se mai știe nimic de ei. Mânăstirea, după cum vezi, nu mai există, timpul a distrus-o. A rămas doar clopotul.

„Prin ce mister sună de vreme ce clopotarul nu mai e?

„Am venit aci să lămurim acest lucru și îl vom lămuri.

„În orice caz, Marele Spirit Rău, nu are nici un amestec aci.

„Poate sunt oare cari bandiți prin apropiere care sperie pe indigeni ca să-i domine.

— Adevărat! Se cam întâmplă tâlhării pe aci! — răspunse Riao.

Marius se îndreptă spre ruine, urmat de Filip care îl urma, lătrând.

Pădurea sălbatecă, cu lianele ei năpădise ruinele. acoperind pietrele.

Milanezul se aplecă deodată.

— Na. Ia uitați-vă aci!

Un belciug mare de fier ruginit era lipit de o piatră mare.

— Aci trebue să fie o subterană. Ia să ridicăm piatra asta.

Zomba tăie o cracă și o vârî în inel.

Apoi toți cinci se sforțară deodată.

Reușiră după mult caznă.

Din gaura deschisă eși un val de umiditate și miros de loc închis.

Trepte duceau în fund.

— Treci înainte Filip! — ordonă Marius

Fără să se codească, animalul coborî treptele

Cei cinci oameni îl urmară.

După ce coborâră vre-o două zeci de trepte se gasiră într'o cămăruță pătrată, închisă, luminată doar de gaura pe unde intraseră.

De-alungul zidurilor erau bănci roase de cari, într'un colț se vedea urmele unei sobe.

Intre două bănci o ladă era încastrată în zid.

Jean Bart o deschise și se dete înapoi îngrozit.

Inăuntru era un schelet alb.

Fragmente de veșmânt se mai zăreau pe alocuri.

— Vedeți cum se confirmă poveștile?

Acesta era desigur un călugăr care slujea aci

„Închide lada, Riao!

— Să eșim afară. Acum ce facem? întreabă Jean Bart.

— Intreabă pe Marius. El comandă aci. El conduce cercetările.

— Ei bine, să ne suim sus. Aci mi se pare că ne asfixiem.

Şi cel dintâi, sărind câte patru trepte, eşi afară.

— Nu ne rămâne de cât să aşteptă — zise el. Când clopotul va suna, vom vedea cine sună!

Intre timp, discutând, se lăsă noaptea.

Jean Bart zise:

— E momentul să organizăm pânda.

— Aidem pe scări să aşteptăm!

Şi Marius făcu un semn cunoscut câinelui, să nu facă nici un sgomot.

Cu carabina în mână, toţi îngenunchiară pe penultima treaptă a scării subterane.

N'aveau de cât să ridice puţin capul spre a vedea în poiană.

Pe cerul înstelat trebuia să răsară luna.

Noaptea era limpede şi se vedea destul de bine împrejurimile clopotului.

Tinerii erau la vre-o zece metri de dânsul.

Nimănui nu-i era frică; dar fiecare era curios să ştie ce se va întâmpla.

Riao, deşi superstiţios, îşi făcea curaj imitând calmul cercetaşilor.

Filip era cel mai calm dintre toţi.

Aşteptarea după o oră li se păru lungă.

Se auzeau sgomotele nocturne ale pădurii virgine; mior-lăiturile jagurilor, fâşâitul erburilor sub inelele şerpilor, cârâitul păsărilor vânate de maimuţe din cracă în cracă, ţârâitul miliardelor de insecte şi urletul sinistru al civetei.

Toate acestea se contopeau într'o simfonie sălbatecă emoţionantă.

Deodată câinele mirosi puternic şi dinţii îi scrâşniră.

Marius îl ţinu să nu latre.

— Mii de pipe! Filip a simţit ceva!

— Şi eu! — murmură Raimondo

— Ce e?

— Cineva merge, colo, în fund, și vine spre noi.

„Se aude sgomotul ramurilor rupte și călcate.

Toți ațintiră urechile.

— Adevărat— șopti Milanezul.

Cineva se apropia fără nici o precauție ; acum crăcile făceau sgomot intens.

— Nu e cineva singur, e o ceată — murmura Jean Bart. — Cine dracu o fi?

Filip abia se ținea să nu latre.

Deodată o formă neagră eși de sub arbori și apăru în luminiș.

— Oh! — murmură Raimondo în culmea surprinderii.

„E o maimuță!

— S'ar zice o gorilă!

Monstrul mergea drept, ca un om, și se sprijinea ca pe un baston, pe o cracă groasă.

Se ridică în toată lungimea sa și cu mâinile lovi puternic clopotul care bătu trei lovituri lugubre.

In acel moment, alte patru gorile săriră în poiană.

— Ah ! făcură tinerii mirați.

Făcuseră o grozavă constatare.

Unul din acei monștri strângea în brațe o formă omenească, învelită în alb.

Trebuie să fi fost o negresă, îmbrăcată cu un veșmânt alb de bumbac.

Tnerii își amintiră că citiseră unde va că gorilele fură femeile pe care apoi le ucide și le mănâncă.

— Iată așa dar pe Marele Spirit Rău! — șopti Marius. Ese noaptea să fure femei și copii !

In timp ce prima maimuță se distra sunând clopotul, Raimondo eși din gaură.

— Ce e?

— Ce vrei să faci?

Romanul nu răspunse.

Ochi gorila care ținea pe negresă, între ochi.

Ramondo trase.

Monstrul deschise brațele, dând drumul prăzii și căzu ca trăznit pe pământ.

— Mulțumește și lui Filip! — zise râzând Riao.

Abisinul luă câinele și îl sărută cu dragoste pe bot.

Părea că animalul înțelegea de oare ce dădea mândru din coadă.

— Dar negresa? O mai fi trăind? — zise Jean Bart.

Alergă spre pachetul alb care forma o pată albă în întunericul nopții.

Marius îngenunche și puse urechea pe inima bietei copile!

— Trăește! Inima bate!

„Apă, băeți!

Riao alergă și aduse o sticlă plină cu apă dela un pârâiaș din apropiere.

Milanezul îi stropi fruntea negresei.

Efectul nu întârzie să se producă.

— Sărăcuța deschise ochii.

— Salvată!

In timp ce ea se așeza jos, privind buimăcită în jurul ei, cercetașii o priviră cu atenție.

Nu era o negresă, ci o creolă.

La distanță, în lumina nesigură o luaseră drept negresă, mai ales fiindcă nu puteau bănui că o altfel de femee putea fi răpită, în aceste condiții, de gorile.

Erau nerăbdători să afle cum decursese lucrurile.

Tânara își reaminti probabil ceva groaznic, deoarece figura ei avu o contractare dureroasă.

— Unde sunt? — murmură în spaniolește.

Cercetașii cunoșteau această limbă.

— Raimondo răspunse:

— Ești în siguranță, domnișoară. Monștrii care te-au răpit sunt toți morți, uite-i!

— Oh! ce vis urât! — murmură copila acoperindu-și fața în palme.

— Vino, domnișoară! — zise cu autoritate Raimondo

„Vino în refugiul nostru.

„Te vei odihni și ne vei povesti istoria d-tale.

O luă de mână și o conduse spre subterană, iluminând scările cu lampa electrică ce o avea la el.

Tovarășii îi urmară cu Filip.

Când fură așezai pe băncile alineate lânga perete. Romanul o întrebă:

— Cum te numești, domnișoară?

— Carmen!

Și brusc izbucni în plâns, gemând:

— Cât sunt de nenorocită!

Cercetașii căutară s'o consoleze.

Era o copilă, poate de patrusprezece ani.

Spre a-i da timp să-și revină, Marius începu prin a face prezenta tovarășilor, povestindu-i pe scurt aventurile lor.

Când isprăvi, Carmen nu mai plângea.

Îi privea cu un aer de admirație, emoționantă.

— Vreți să fiu sora voastră?

„De acum sunt singură pe lume.

„Cel puțin mă tem că e așa...

„Povestea mea e scurtă, dar groaznică...

„Trăiam, cu părinții mei, la Bahaia. Tatăl meu era însărcinat cu o misiune de Societatea geografică, cu controlul explorațiunilor lui Savaje-Landor, călătorul englez.

„Câte-va săptămâni am călătorit dela Bahia la Sant-Antonio în Statul Amazon.

„Tatăl meu avea cu sine două zeci și cinci de oameni, soldați și hamali.

„Alaltăeri seară, pe când treceau fluviul Madeira, vaporașul nostru se isbi de un trunchi gros de copac, își făcu o gaură și apa pătrunzând într'însul, se scufundă.

„Toți pasagerii de pe bord pieriră, afară de părinții mei și doi marinari cu mine; încă nici eu nu știu cum am scăpat.

„Ah! am scăpat de o nenorocire ca să cad într'alta.

„Malurile nu erau depărtate și ajunsei înot.

„Fiindcă se înoptase și eram foarte obosiți, ne-am întins la picioarele unor platani, adormind adânc.

„Fui deșteptată de țipete oribile și văzui o sumă de sălbatici în jurul nostru.

„Ne făcură să mergem toată ziua, rămânând noaptea în pădure lângă un râușor.

Şi în noaptea aceasta fui deşteptată de un sgomot infernal:

„Mă simţii luată pe sus şi dusă unde-va.

„Am leşinat.

„Când m'am deşteptat m'am trezit într'o peşteră unde se găseau cinci gorile enorme.

„Vă închipuiţi spaima mea.

„Toată ziua am plâns, ghemuită într'un colţ.

„Maimuţele se uitau la mine fără să mă atingă.

„Mi-aduceam aminte că citisem unde-va că gorilele ţin câte-va zile fiinţele răpite, fără să le facă vre-un rău, apoi le ucid: speram vre-un ajutor providenţial care să mă salveze.

„Hotărîi să mănânc fructele pe care le găseam în cavernă şi să beau apă dintr'un isvor apropiat.

„In noaptea asta, una din gorile mă duse în pădure.

„De groază am leşinat.

„Mam trezit apoi în mijlocul vostru...

Raimondo mângâie pe mititcă, ca un frate mai mare, şi îi zise:

— Carmen, vei fi surioara noasră, vei rămâne cu noi.

„Acum odhneşte-te şi dormi liniştită.

„Mâine ne vei conduce pe malului râului unde ai debarcat cu părinţii.

„Avem aproape o pirogă şi vom găsi repede locul.

„Vom găsi urmele sălbatecilor şi vom face tot posibilul să regăsim pe ai tăi.

„E bine aşa?

— Oh! mulţumesc! — exclamă cu entuziasm copila, plină de recunoştinţă.

Fetiţa îi sărută pe toţi cu drag, până şi pe câinele Filip.

Tinerii îi prepapară la iuţeală un pat de frunze pe care copila nu întârzie să adoarmă.

Zomba şi Riao vegheară în timp ce cercetaşii se trântiră la pământ să se odihnească puţin.

După trei ore trecură paza lui Raimondo şi apoi lui Jean Bart şi Marius.

La şapte dimineaţa erau toţi în picioare.

După o rapidă toaletă în râul vecin, deșteptara pe copilă.

— Te simți bine, Carmen? Ești în stare să umbli?

— Oh! minunat!

— Atunci, o gustare și la drum!

„Cu cât vom fi mai repede pe malul Madeira cu atât vom avea șansă să-ți găsim părinții.

„Când vei fi obosită Zomba te va duce în brațe.

„Pentru el ești ca un fulg.

După ce îmbucară ceva, Raimondo comandă:

— Inainte?

Cei trei cercetași precedau fetița, iar Abisinul și Indianul încheiau marșul.

Eșind din subterană, Carmen dădu ochii cu groază de gorilele ucise.

Se îndreptară spre pădure, cu Filip alături care sburda vesel.

Nu le trebuiră mult spre a găsi locul unde lăsaseră piroga.

După sfatul lui Riao făcură un înconjur destul de lung, spre a evita cotiturile fluviului.

Eșiseră din pădurea virgină, unde drumul fusese greu, cu piroga pe care o duceau în spate.

Se opriră la amiază spre a mânca o pasăre ucisă și niște banane gustoase, pe care Zomba avusese grije să le culeagă din mers.

In timpul acesta, tinerii avură ocazie să facă mai bine cunoștința cu protejata lor.

Carmen arăta o precocitate ne obicinuită la vârsta ei.

Drumul fu reluat după masă și dură până noaptea.

Zomba și Riao fabricară un fel de cort în care se adăposteau toți.

După o cină sumară — cu friptură de pasăre și banane — copila cu cercetașii se culcară în interior, Zomba la intrare ș Riao se aciué cu Filip, afară.

Nici un incident nu-i turbură în noaptea aceia.

Când soarele răsări, călătorii erau în picioare, veseli și odihniți.

Prin împrejurimi nu se vedea nici fructe și nici vre-un vânat oare care.

— Să mai înaintăm — zise Raimondo — poate vom găsi mai înainte.

Cum masa de seară fusese cam sărăcăcioasă, tuturor le era foame.

Spre orele zece dimineața, Zomba care ducea în spate partea dinainte a pirogei se opri deodată.

Riao zise:

— Trebue să ne fi apropiat de fluviu.

„Se simte în aer!

„Aidem înainte.

„Nu, să ne oprim — declară Raimondo.

„Mi-e foame și piroga mi se pare mai grea ca ori cand... Nu sunteți de aceiași părere?

Marius și Jean Bart îl aprobară.

— Și mie mi-e foame! — zise Zomba.

Romanul dădu ordin să se lase piroga spre marea satisfacție a celor cinci purtători.

— Ceeace e principal e să menținem neatinse puterile noastre, deci să mâncăm.

„Trebue apoi să strângem ceva provizorii, pentru că nu se știe dacă vom găsi urmărind pe sălbateci.

— Foarte adevărat!

„Să lăsăm pe Carmen în grija lui Zomba, Riao si Filip și noi trei să mergem la vânătoare.

„E imposibil să nu găsim ceva.

Jean Bart fu de aceiași părere.

Dispozițiile fură repede luate.

Spre extremitatea poenei, până la înălțimea frunzișului pomilor, se ridică unul din acele ciudate monoliturі pe care capriciul naturei îl aruncă în unele ținuturi răscolite de cataclisme geologice.

Părea un obelisc cu laturile neregulate și scorburoase.

Riao îl arătă cercetașilor.

— Eu mă voi sui sus să cercetez cea mai bună direcție spre a merge către Madeira.

„Când vă veți înapoi, o vom urma fără grije.

— Foarte bine — zise Raimondo.

După ce salutară cu mâna pe Carmen, cei trei exploratori se afundară în pădure în căutarea vânatului.

Zomba şi Carmen se apropară de monolitul pe care deja Riao se agăţa.

Suişul fu anevoios.

In cele din urmă, însă, izbuti.

Timp de un sfert de oră privi în toate direcţiile în timp ce Zomba si Carmen şedeau la picioarele obeliscului

CAPITOLUL III

Jaguarul

Filip trăgea ştrengăreşte de haine pe mica spaniolă.

Se auzea, în depărtare, murmurul unui pârîu.

Zomba fu apucat de o dorinţă să facă o bae.

Incredinţă pe Carmen lui Riao, care se dăduse tocmai jos şi se îndreptă spre apă.

Riao şi Carmen îl văzură dispărând pe sub arbori.

Zomba îşi scoase centura-cartuşiera, armele, bluza, cămaşa şi flanela şi începu să se joace bucuros ca un copil în apa limpede.

In acel moment Filip care se sbenguia pe sub arbori, scoase un chelălăit prelung, apoi începu să latre furios.

Zomba se ridică repede, apucă hainele şi alergă cât putu mai repede spre monolit.

Carmen şi Riao se uitau în direcţia lui Filip.

Mititica era speriată.

Groaza i se mări când văzu pe câine alergând cu repeziciune, cu coada între picioare.

Scotea urlete îngrozitoare.

Trebue să fi văzut ceva grozav, de oare ce Filip nu se alarma uşor şi după cum am văzut, nu se speria nici de gorile.

După puţină vreme apăru dintre frunze capul enorm care părea al unei pisici uriaşe.

Era un jaguar, mare cât o panteră şi tot aşa de îngrozitor la aspect ca un tigru de Bengal.

Inainta precaut, ca o pisică care urmăreşte o pradă, ale cărei urme nu le pierdea din ochi.

Dar acum nu era vorba să fie scăpat Filip.

Fiara văzu cele trei creaturi omenești care îi păru o pradă mult mai bună decât câinele.

Nu mai era timp să se pună la cale vre-un plan oarecare.

Zomba trase un foc, dar glontul greși ținta.

In acelaș timp Riao aruncă securea împotriva fiarei, dar nu izbuti decât s'o rănească la o pulpă.

Astfel dezarmat, căută scăparea în fugă.

Intoarse spatele jaguarului.

Zomba, apucând brusc mâna fetiței, o târî spre un arbore ale cărui ramuri groase îi permitea o suire repede. Sări până la primele ramuri, apoi aplecându-se, dădu mâna fetiței trăgând-o sus.

Nu mai era timp de pierdut.

Indianul fugise în direcție opusă, dar vrând să fie alături de amicii săi, se întoarse înapoi.

Jaguarul făcu un salt grozav care îl duse între arbore și monolit.

Zomba și Carmen, pentru moment în siguranță, scoaseră un strigăt de groază.

Il și văzur pe Riao sfâșiat.

Poziția indianului era într'adevăr critică.

Fiara se oprise și îl păndea ca pe o victimă sigură

Riao, de partea sa, părea paralizat de iminența pericolului...

Totuși buimăceala fu de scurtă durată; timpul să înțeleagă că nu mai putea să ajungă la arborele salvator.

Când avu această siguranță, își recâștigă ca prin farmec prezența de spirit.

Alergă de partea opusă.

Monolitul nu era decât la vre-o zece pași.

Indianul sări din patru pași uriași și începu să se agațe de neregularitățile stâncei.

O secundă mai târziu ar fi fost totul de prisos.

Riao nu ajunsese încă în vârful monolitului când jaguarul luându-se după el, cu un salt uriaș, sări și îi sgârie călcâiul cu ghiarele.

Dar Indianul ajunse sus.

Leopardul deveni și mai furios.

Se ridică pe labele dinapoi, și cu cele dinainte zgâria stânca.

Părea că vrea să se suie pe monolit.

La început părea că reușește.

Fiara începu să suie; părea o pisică enormă pe un zid ușor aplecat.

Sus, Riao, ședea nemișcat ca o statue.

Pe fața sa se citea consternarea.

Își spunea că jaguarul va putea în cele din urmă să-l ajunga.

Acesta urma drumul cu multă băgare de seamă.

Inainta puțin, ce e drept, dar se consolida din ce în ce și se pregătea pentru ultimele sforțări.

Reînoii de mai multe ori încercările, variind punctele de sprijin și căutând loc unde să-și înfigă grozavele sale ghiare.

Dar nu izbuti să atingă decât pe jumătate marginea micei platforme pe care ședea omul.

Riao părea acum că e la adăpost, dacă o altă circumstanță nu i-ar fi agravat situația.

Mica platformă nu avea un metru în diametru și era pentru el o mare greutate să se țină în echilibru.

La mai bine de două zeci de picioare înălțime, înspăimântat de pericol, bietul indian se temea ca amețeala să nu-i facă să-și piardă echilibrul și să cadă jos...

— Ține-te bine! — îl încuraja Zomba, de pe pom.

Carmen, se ruga plângând de Dumnezeu, să-l salveze pe bietul Riao.

Zomba ar fi vrut să trimeată jaguarului un glonte, dar fiara era ascunsă vederei sale de stâncă.

Din când în când putea vedea o ghiară care arăta poziția pe care o avea animalul, față de omul de sus.

Totuși Riao era curajos.

Văzuse de nenumărate ori moartea și nu se intimda ușor.

Dacă n'ar fi fost atât de curajos de mult ar fi căzut în ghiarele jaguarului care nu aștepta decât aceasta.

Continua să rămână nemișcat ca o statue.

De câte-va bune minute situația era neschimbată și jaguarul nu se gândea să părăsească asediul.

Zomba avu ideea să se întoarcă în jurul arborelui, să poată vedea jaguarul și să tragă în el.

Dar, făcând o mișcare greșită, lăsă să-i cadă din spate carabina, care se rostogoli pe iarbă.

Sub arbore rămăsese numai centura-cartușieră cu revolverul în teacă.

Astfel se găsea complet dezarmat.

Nu mai putea ajuta pe Riao acum în nici un fel.

Se poate ușor închipui disperarea sa.

Trebui, lângă Carmen să aștepte epilogul periculosului incident.

Dar Zomba observă deodată un lucru care scăpase copilei.

Ori de câte ori, jaguarul se ridica pe monolit, acesta se mișca.

Și Riao văzuse cu groază lucrul acesta; de acum îi era și mai greu să-și țină echilibrul.

Carmen băgă și ea de seamă aceste oscilații.

Dar Indianul rămase neclintit la postul său.

Zomba însă era atât de preocupat în cât nu putu să nu murmure:

— Dacă va cădea piatra!

— Să cadă? Dar cum?

„Coloana e solidă.

„Cand jaguarul se apasă pe ea cu toata puterea, oscilează puțin, dar nu prea mult.

„Cred că nu e pericol în această privință.

— Ba da! — insistă Abisinul.

„Tigrul e șiret. Dacă vede că poate răsturna piatra, o va face!

— Ah! înțeleg — gemu fetița.

„Zomba, cum să facem să-l salvăm?

„Nu putem trage în animal?

„Chiar dacă nu-l ucidem, poate îi slăbim puterile.

„Nu putem lua pușca de jos?

„Jaguarul e prea ocupat sus ca să ne vadă ce facem.

— Bună idee, domnișoară.

— Atunci, aidem s'o luăm!

Trecură din cracă în cracă. Ajunseră aproape de cea mai

de jos când se auzi o trozniturâ groaznică, urmată de un țipăt sfâșietor.

Se apropiară privind spre obelisc. Scena se schimbase cu desăvârșire. In locul coloanei de douăzeci de picioare, verticală nu se mai vedea decât o grămadă de ramuri sfârtecate, pe care se sprijinea un fragment din obelisc în poziție aproape orizontală.

La picioarele lui janguarul, cu cele patru labe în aer, căzuse încurcat între crăci.

Riao nu se mai vedea.

Se întâmplase ceace prevăzuse Zomba.

Dn cauza mișcărilor pe care fiara le imprimase cu o violență mereu crescândă, monolitul care sta în picioare printr'un miracol de echilibru se răsturnase de un arbore vecin, care, sub violența isbiturii se fărâmase și el.

Jaguarul care se apărase cu toată puterea, fusese asvârlit și el mai încolo.

Riao, firește, urmase fără să vrea traiectoria obeliscului în cădere.

Dar unde fusese asvârlit ? Nu se vedea nicăeri.

— A fost ucis ! — strigă Zomba desperat.

Dar o voce sănătoasă se auzi dintre crăcile arborelui sfărâmat.

— Nu sunt ucis de loc !

„Am numai ușoare sgârieturi !

„Dacă aș putea să scap de bestia aia, sunt mai sănătos ca oricând".

Cu aceste vorbe Indianul eși binișor dintre frunze și dădu fuga spre grupul abisinului și al fei ței.

Jaguarul nu făcea nici o mișcare.

Deja Riao era la adăpost, lângă amicii săi când un sgomot de alt fel se auzidinspre pădure.

Erau voci de oameni, sgomote de pași, frunze smulse și crăci fărâmate.

Nu-le venea să-și creadă urechilor.

Dar îndoiala nu mai fu posibilă. O ceată destul de numeroasă se apropia repede de poiană.

Și jaguarul auzise de vreme ce se ridica privind și mârâind în direcția noilor veniți.

— Poate sunt sălbatecii — murmură Carmen

Vin să mă caute pe mine...

— Nu, nu, — protestă Riao. Sălbaticii nu fac atât sgomot. Știu bine că ar atrage fiarele. Nu poate fi decât o trupă de albi.

Zomba îl privi mirat.

Deodată fu isbit de o idee.

— Bluza albă! Vor vedea bluza albă! Ne vor descoperi aci! Riao vino cu mine! Carmen, stai liniștită, fără să te miști!

Fără să se mai ocupe de jaguarul care căuta să se piardă în desiș, în partea opusă noilor agresori, negrul scoborî repede de pământ, își luă armele și i-le trecu lui Riao care se lăsase până la cracacea ma joasă.

Apoi se sui și el repede.

— Să ne urcăm mai sus! — zise el — cât mai sus! Acolo vom fi ascunși. Și puse pușca pe umăr și armele la brâu cu cartușiera.

Riao se suise și el, cu secura la cingătoare dând ajutor lui Carmen să se urce. Zomba îi urmă, dându-le vigurosul său braț în ajutor.

Cât despre Flip, cine știe unde se refugiase!

Inteligent cum era, se pitulase prin erburi.

Abisinul dădu ușor frunzișul la o parte spre a vedea de-desubt.

Și văzu...

Mai întâi surprinderea îi închise gura și îi sufocă un strigăt de mânie.

Era căpitanul Quiroza, banditul Amazonului, piratul care, de mult, cumpărase pe Marius dela Botocuzi, pentru o sticlă de wisky.

Ce destin, să-l regăsească în calea lor iarăș.

Zomba tremura la gândul că ar putea da de cei trei cercetași. Nu era de mirare că mai era încă prin aceste părți, regiunea era bogată și propice pentru lovituri banditești.

CAPITOLUL IV

Mâna lui Dumnezeu

Să reamintim puțin faptele de altă dată.

In epoca evadării lui Marius de pe vasul Fulgerul, căpitanul Quiroza cu o parte din echipaț reușise să descopere urmele fugarului care se refugiase pe un copac înalt, al cărui trunchiu era gol.

Quiroza voind să se sue în pom cu ajutorul unui laț, Marius îl tae, făcându-l să cadă.

Cu amenințări grozave banditul isbuti să convingă pe un marinar să reînoiască încercarea.

Dar când marinarul fu sus, Marius cu arancanul Huec care îl însoțea, era deja departe; din cracă în cracă amândoi se pierduseră în pădure.

Marinarul, după infructuoase cercetări, renunță. Dar descoperise scorbura și înțelese că milanezul își bătuse joc de ei.

Blestemând și amenințând, Quiroza puse să i se fabrice o targă de frunze, de oarece piciorul pe care și-l fracturase căzând din pom, îl durea grozav.

După câteva zile reluă cercetările, scotocind zadarnic împrejurimile.

Zile întregi făcu investigațiuni pretutindeni, vrând să regăsească pe Marius cu orice preț spre a-i tăia cu mâna sa — zicea el — nasul și urechile pentru insulta suferită.

Când se convinse că tânărul cercetaș era de negăsit, deveni și mai feroce cu marinarii săi care plăteau pe spatele lor șiretenia lui Marius

Avu ocazia să mai savârșească multe fără de legi dar gândul său de răzbunare împotriva lui Marius nu-l părăsise o clipă.

. . . . . .

De abia eși în poiană și Quiroza văzu fiara.

— Alt ! — strigă.

Fără să-și piardă sângele rece, luă la ochi cu carabina cu gloanțe explozibile.

Inainte de a-și da seama de ce se întâmplase, jaguarul căzu trăsnit.

— Inainte, marinari ! Primul vânat e semn bun ! Sperăm să reușim.

Și la altul mai mare. De-ar fi ce mă gândesc eu !

Era obsesia sa, ideea sa fixă, Marius.

Toți marinarii se strânseseră în jurul jaguarului.

Se minunau toți de mărimea lui.

Incepură să-l jupoaie spre a-i lua minunata piele.

Dar atunci se auzi un alt sgomot.

Venea din pădure.

— Oh ! oh ! zise Quiroza întunecându-se la fată.

O turmă de animale vine în goană.

Ce or fi ?

La arme marinari !

— Nu sunt pe aci decât pecari, în așa mare cantitate, așa zișii mistreți de America.

Așa vorbi un bătrân marinar, cu vocea tremurândă de spaimă.

Nu există arme care să reziste numărului, stăpâne — zise altul.

N'avem altceva de făcut decât să fugim !

Dar Quiroza care de câtăva vreme observa pământul, fără să răspundă, veni la picioarele pomului.

— Aci sunt alte urme, dragii mei ! — murmură.

Pe aci a trecut cineva... care s'a suit în copac !

Marius puiule, te-a prins dorul să ne revedem, ai ? Te-ai înarmat, scumpule ?

Dar acum nu-mi mai scapi iubitul meu !

Ideea fixă îl distrugea de la pericolul amenințător.

Marianrii neliniștiți priveau în jurul los spre a găsi o eventuală scăpare

— Patroane, — zisă un bătrân marina. — pecarii vin peste noi... nu-i auzi ?

— La dracu cu pecarii tăi ! — urlă Quiroza. — Primul care mai vorbeste de asa ceva îl răcesc cu glonț !

Și se întoarse scrâșnind din dinți.

In pădure sgomotul se marea din ce în ce

Quiroza îndreptă pușca în direcția pomului, în sus.

Văzuse ceva din îmbrăcămintea lui Zomba și credea că e Marius.

— E rău ! — murmură Zomba 'ui Carmen care văzuse și ea printre frunze gestul banditului.

Trase picioarele sus, ascunzându-le mai bine, făcând scut cu corpul sau.

— Suntem pierduți ! mi-e frică ! — șopti Riao.

Nu sfârși să vorbească când un fel de ciclon trecu dinspre pădure.

Părea un cataclism în mersul lui nimicitor.

— Să scape cine poate ! — strigă bătrânul marinar.

Nebuni de groază, oamenii se răspândiră în toate direcțiile, încercând să se suie pe arbori spre a scăpa de masacrul iminent.

Cine nu avu norocul să scape, după un minut nu mai exista.

Alergau înebuniți fără să se împiedice de nici un obstacol

Trecură ca un uragan, sdrobind pe nefericiții care nu se putuseră ascunde.

Raseră arborele pe care se refugiaseră amicii noștri.

Prima victimă, e inutil s'o spunem, fu Quiroza, trântit, călcat, sfâșiat, făcut bucățele.

Banditul își dăduse seama de primejdie numai când nu mai putea face nimic.

Avalanșa continuă iureșul său groaznic mai departe, cu grohăituri fioroase.

Poiana acum era liberă, acoperită ici și colo de resturi omenești însângerate...

Atunci Filip, eși nu se știe de unde și începu să latre sub pom,

Era un semn că pericolul se îndepărtase.

Riao, Zomba și Carmen scoborâ.

Pentru moment erau salvați.

Dar emoția pentru mica spaniolă fusese prea tare

Abia ajunsă jos, leșină.

Zomba alergă de aduse apă rece și o stropi pe față.

Îi strecură și în gură câteva picături de apă.

Copila își veni repede în fire, isbucni în plâns și îmbrățișe cu entuziasm pe cei doi credincioși tovarăși.

Atunci se auzi semnalul celor trei cercetași.

Zomba răspunse cu unul la fel.

Curând cei trei tineri se ivirâ în poiană.

Se oprirâ uimiți de spectacolul ce li se desfășura înaintea ochilor.

Zomba și mai ales Carmen îi puse repede în curent cu cele întâmplate.

Marius se opri dinaintea rămășițelor informe ale neîmpăcatului său dușman:

— E pedeapsa lui Dumnezeu! — zise el grav și emoționant.

Cercetașii făcuseră o bună vânătoare.

Dar acel loc sinistru îi impresiona prea mult spre a mai sta acolo.

De altfel fluviul era vecin; hotărârâ să plece imediat spre a scăpa și de purtatul pirogei.

Se oprirâ pe mal să îmbuce ceva, apoi puseră barca pe apă

CAPITOLUL V

Jean Bart și crocodilul

La amiază se găsiră pe malul unui rausor care trebue să fi fost un afluent al Maderei.

Mica spaniolă era foarte obosită.

Trupa se opri.

Tuturor le era o foame îndrăcită și abia așteptau să mănânce micii iepurași foarte gustoși din care cercetașii facuseră o bunămâncare. Zomba și Riao se așezară la pregătitul mesei.

Reușiră să prepare o mâncare foarte gustoasă.

După ce isprăviră, se odihniră puțin.

Iarba era aspră și rară, cu mici spații nisipoase ; nu era un loc prea bun de odihnă, dar nu aveau de ales.

— Mii de pipe ! ia uitați-vă la această capirună care își pleacă ramurile până la pământ.

„Are ramurile ca niște trunchiuri.

„Pe ele s'ar putea odihni Carmen mai bine ca pe un pat.

— O s'o păzesc cu ajutorul lui Filip, — zise Jean Bart.

— Nu, pe Filip o să-l ținem cu noi — zise Raimondo.

„Ne va servi să descopere cu noi ouă de broască țestoasă.

„Am văzut urme de aceste animale pe aci.

Zomba pregăti ramura cea groasă a capirunei care se preta într'adevăr la un culcuș.

Mica spaniolă se întinse comod și adormi repede.

Jean Bart, cu carabina între picioare, ședea pe o cracă, ceva mai încolo.

Marius, Raimondo, Zomba, Riao și Flip se întinsera pe marginea fluviului.

Jean Bart era de câtva timp cufundat într'un fel de somnolență, când un sgomot ciudat îi atrase atenția.

Venea dinspre dreapta.

Era prea obișnuit cu pădurile virgine spre a nu observa înainte de a reacționa.

Ligurul întoarse capul binișor fără să-și schimbe poziția.

Avea la cingătoare două revolvere și între genunchi carabina cu o baionetă ascuțită.

Tufișurile îi acoperea vederea inamicului care înainta.

Jean Bart înțelese că primul lucru ce avea de făcut era să se ascundă.

Aproape era un tufiș mai des ; Ligurul se târâ binișor într'acolo cu un genunchi în pământ și cu degetul pe trăgaci.

De abia se ascunsese când capul monstruos al unui crocodil eși din ierburi, și apoi își făcu apariția tot corpul.

Caimanul nu are miros, dar aude foarte bine.

Jean Bart nu îndrăznea să se mişte spre a nu fi simțit.

Cu asemenea animale nu se poate ochi cu ușurință partea vulnerabilă.

Trebuesc isbite în ochi sau sub subțioară.

Jean Bart știa că aligatorul atacă cel dintâi pe om imediat ce îl vede.

Uriașa șopârlă își freca pântecele de iarbă.

In altă poziție, Jean Bart s'ar fi distrat la acest la acest spectacol, dar prea marea vecinătate cu fiara nu-i ingăduia să se distreze.

Ajuns la vre-o zece metri de locul unde era tupilat cercetașul, crocodilul se opri.

Trebue să fi fost sătul.

Linia de ochire a carabinei cercetașului nu părăsea ochiul animalului, singurul punct vulnerabil.

Deodată animalul întoarse capul și văzu copila adormită

Ochii săi avură o scânteere feroce.

Jean Bart trase.

Dar crocodilul făcuse o mișcare și glonțul devie. Nefind decât prea ușor rănit se înfuie.

Se ridică pe labele dinapoi și apucă cu dinții marginea rochiei lui Carmen care atârna în jos.

Sculată de detunătură, fetița îngrozită văzu pericolul.

Strigă cât putu agățându-se cu ambele mâini de o cracă mai înaltă.

Incepea să cedeze, trasă de fiară.

Dar Jean Bart, apucând cele două revolvere, sări ca un fulger. Sări în cârca aligatorului și aplecându-se îi descarcă ambele revolvere în ochi.

Om și fiară se rostogoliră în nisip.

Se auzi lătrăturile lui Flip.

Bravul câine descoperise niște ouă de broască și mândru, făcea cunoscut isprava.

Jean Bart strângea în brațe pe Carmen, care tremura.

— Draga mea Carmen, am scăpat ca prin miracol! — — zise Ligurul.

„Voi, mai ales! O sudoare rece m'a apucat când am văzut crocodilul venind spre noi.

Flip sărea vesel în jurul aligatorului mort.

— E bun crocodilul, anumite părți sunt bune fripte! — zise Zomba râzând.

In seara aceia masa fu copioasă cu ouă de broască țestoasă coapte în cenușe, mușchiu de coadă de crocodil, cu sosul unei plante descoperite de Riao, foarte gustoasă.

Se odihniră bine în noaptea aceasta, făcând de pază cu schimbul.

CAPITOLUL VI

Pe urmele sălbatecilor

A doua zi fu zi de drum continuu.

Piroga fusese pusă pe apă și Zomba o conducea.

Carmen luase loc în ea cu Flip cu care se făcuse bună prietenă.

Dar fluviul făcea numeroase cotituri.

Deodată Flip începu să latre cu furie, sărind din barcă și alergând pe mal.

Riao îl ajunse și văzu că era amenințat de un uriaș șarpe care era agățat de o ramură, cu capul amenințător atârnând în jos.

Trebue să fi fost un piton.

Cei trei cercetași traseră în acelaș timp.

Dar reptila nu fu atinsă bine.

Alte lovituri răsunară și în fine șarpele se rostogoli ca o funie pe pământ.

Își urmară drumul mai departe.

— Trebue să căutăm un refugiu, — zise Raimondo — înainte de a se înopta.

„Locurile acestea sunt înfestate de fiare.

Atunci se auzi, ca o confirmare, un răget îndepărtat.

— Acesta e un jaguar! — zise Jean Bart.

„Să ne punem în siguranță până nu dă de noi.

„Adevărat că ne poate urmări pe arbori, dar avem timp să tragem în el!

Marius sări cel dintâi într'un pom gros și rând pe rând, ajutându-se unul pe altul, aunseră până sus.

Cu laţurile pe care le aveau făcură apoi un fel de plasă în urul ramurilor spre a nu cădea.

Apoi Raimondo distribui ce mai rămăsese de mâncare de la dejun.

Miorlăiturile aguarului se auzeau mai apropiate.

Noaptea era adâncă.

— Fiara trebue să se fi apropiat şi vine încet spre noi.

„La cel mai mic sgomot, aprind lampa! — zise Raimondo.

„Fiţi gata cu carabinele.

Intr'adevăr când isbucni fâşia luminoasă, un corp pătat, roşcat, se vedea la picioarele pomului.

Traseră.

Se auzi un răget de durere şi fiara dispăru în întuneric.

. . . . . .

A doua zi porniră la drum.

Deodată apăru o pânză uriaşe de apă. Era Madeira.

Carmen recunoscu în depărtare rămăşiţele vaporului lor naufragiat.

— Recunosc locurile! — strigă fetiţa. Aci am debarcat! Pe aci ne-au târât sărbatecii!

Raimondo dădu ordinele necesare.

— Riao, du-te de ia urmele sălbatecilor. Intre timp noi vom vizita vaporul, poate găsim ceva folositor.

Găsiră într'adevăr două lăzi, una cu biscuiţi, alta cu carne afumată. Le răsturnară, făcând două pachete mari cu o pânză pe care o găsiră tot acolo.

Riao se înapoie curând.

— Urmele duc spre o regiune zisă a maimutelor verzi. Acolo e un sat, locuit de indigenii Tabaski.

— Tabas au arme de foc?

— Nu! Nu au decât arcuri şi suliţe.

. . . . . .

Şalupa mergea de două ore când Riao strigă:

— E o plută aproa de noi cu doi oameni pe ea!

„ E urmărită de trei pirogi cu Tabaski!

Marius observă că era un om şi o femee, îmbrăcaţi europeneşte, întinşi pe plută ca morţi sau lesinaţi

Un strigăt se auzi :

— E tata și mama !

Marius se întoarse. Carmen întindea plângând brațele spre plută.

— Jos ! Jos ! Culcați-vă cu toții !

„Țineți gata pușile. Tabaski nu ne văd fiindcă ne ascund ierburile. Când voi ordona : foc ! trageți. Raimondo în pilot și ceilalți fiecare câte un om.

Pirogile se apropiau...

Când, fur ăaproape, Marius șopti :

— Foc !

Se auziră cinci detunături și cinci indigeni căzură.

Ingroziți, cei rămași, vre-o opt sau zece, se grăbiră să se înapoieze.

Șalupa se apropie de plută.

Părinții lui Carmen erau leșinați.

Când fură readusi în simțiri, putură sa spuna grozava lor odisee...

Citiți urmarea în fascicula No. 72 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 17 Februarie

URMELE DE SÂNGE

Din „CEI TREI CERCETAŞI“
a apărut până acum :

No.	No.	No
1 La voia întâmplării	25 Un „Palace“ în ghețari	47 Sania infernală
2 Braț de sânge	26 Insula Paștelui	48 Mașira de tăiat capete
3 Țara groazei	27 „Glasul din stâncă“	49 Tango-ul lui Zomba
4 Boturile roșii	28 Prizoniera Patagonilor	50 Atacul aerian
5 Lupta dela Kasba	29 Strâmtoarea Magellan	51 Templul misterios
6 Cercul de 5 Milioane	30 Demonul Pampasului	52 Cascada târâtoare
7 Rebelii din țara Apașilor	31 Calul înstelat	53 Pigmeii înfometați
8 Misterul Lacului Sacru	32 Răsbunarea lui Icarahy	54 Pădurea în flăcări
9 Cercul de foc	33 Revanșa Cercetașilor	55 Elefantul albastru
10 Vâltorile Cataractei	34 Misterul măștii roșii	56 Cursa sângeroasă
11 Lupta navală	35 Taurul furios	57 Pământul tremură
12 Diverșii asasini	36 Mortul viu	58 Misterul lacului
13 Goeleta fatală	37 Caravana blestemată	59 Fluviul Blestemat
14 Pluta rătăcită	38 Deșertul Camapuan	60 Regele furtunilor
15 Jungla tragică	39 Diamantul furat	61 Trădotorul demascat
16 Secta strangulatorilor	40 Pădurea misterioasă	62 Aventura din Londra
17 Piraţii din Tonkin	41 Saltul morții	63 Triumful celor trei
18 Pagoda însufleţită	42 Câmpul morții	64 Pustiul Australian
19 Mina rătăcită	43 Jefuitorii din Peru	65 Răscoala ocnașilor
20 Conspiraţia induşilor	44 Cele 3 capete în zăpadă	66 Regina banditilor
21 Creatorul de morți	45 Groaza Siberiană	67 In derivă spre polul Sud
22 Tezaurul ocnașilor	46 Pelerinele negre	68 Golful sperantei
23 Ultimul deportat		69 Misterul pașilor pe zăpadă
24 Tunelul infernal		70 Caii înebuniți

La „CEI TREI CERCETAŞI“ se pot face şi abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei

„ 20 „ 80 „

„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului „Universul“.